

писа отъ Манасия (XIII в.), запазенъ въ Ватиканската библиотека, се намира на 145 листъ изображение, което прѣдставлява пленението на императора Никифора. Кръмъ е изобрзень отлѣво съ корона на главата, обиколень отъ нѣколко тѣлохранители копиеносци, а отъ дѣсно други български войници водятъ при него пленения императоръ съ вързани ржцѣ. Надписътъ гласи: „*Крумъ князъ ухвати Никифора царѣ и отсѣчи главъ его*“. На сщия листъ върху другата страница се намира картина, която прѣдставлява гостба. Сложена е трапеза въ украсена стая съ завѣси; около трапезата сѣдятъ нѣколцина князе ли, боляри ли и начело Кръмъ въ царско облѣкло, комуто единъ служителъ подава вино въ сръбро-обкования Никифоровъ черепъ. Отъ страни стоятъ нѣколко прислужници, които поднасятъ ястия. Надъ това изображение е написано: „*Крумъ князъ окова главъ Никифора царѣ и напиватъ здравицъ блъгаромъ*“. Интересно се явява, че въ тѣзи изображения българското знаме не е конеска опашка, подобно на турския бунчукъ, както до сега се приема, а е еднакво съ византийското, само че вмѣсто кръстъ, на върха на копиеото стои извитина подобно на полумѣсець съ звѣздица; полето на знамето е червено. Кръмовитѣ копиеносци носятъ и другъ видъ знаме, на краищата на което се развѣватъ тѣсни продължения равни на полето, подобно на ленти; такъво продължение се вижда и по сръдата. Сулицата, на която се развѣва знамето, на върха е снабдена пакъ съ полумѣсецообразна извитина. Нъ мжно може да се вникне дали авторътъ на тѣзи картини ималъ на ржка копия съврѣмени на събитията или пъкъ се ползувалъ отъ по-късни. Любопитно е, че слѣдъ покрѣстванието на българитѣ, знамето въ сщия ржкописъ е съ кръстъ, вмѣсто полумѣсець. Борисъ даже запитва папата, какво да бѣде за напрѣдъ българското знаме? Той му отговаря, естествено е, че то ще бѣде кръстъ.

Съ разбиванието на Никифора, българитѣ се насърдили много. На слѣдната година Кръмъ прѣминалъ въ Тракия и обсадилъ Девелтъ (мѣжду Русокастренската и Карабунарската рѣки, близо до селото Яйказли), който слѣдъ нѣколко дена се прѣдалъ. Градътъ билъ разрушенъ, а населението откарано оттаткъ Дунава, заедно съ духовенството му висше и нисше. Императорътъ Михаилъ Рангабе, се приготвилъ съ нови сили, набрани отъ Азия и Европа, да бие българитѣ. Нъ войскитѣ